

PRED
NEVIHTO.

SAMA.

Povest. — Spisal F. S. Finžgar.

XVII.

Par dni po Miklavževem večeru je Alena preživela v resnični muki. Presedala je cele ure v sobici in zrla ob zaprti knjigi v zasneženo ravan, kjer so posedale na drevesih lačne vrane in se krakaje preletavale krog vasi. Njene misli so bile zbegane. Kolobar strahov se je vrtel krog nje. Iz tega vrtinca so režali vanjo obrazi mešetarja, Smrekarja in jezna, žugajoča roka Strniškina. Pred seboj je videla obraze sodnikov, ki se ji čudijo in se spogledujejo s tehtnimi pogledi. Časniki poročajo, oče bere poročila izpred sodišča, roke se mu tresejo; mati joka... V groznici je drhtela po vsem životu, pot ji je silil na čelo, nervozne roke so stiskale robec.

Ko se je razpalila domišljija do vrhunca, da ni mogla več mirno sedeti, je planila kvišku, iz prsi se je utrgal vzdih, glavo je naslonila na mrzlo steklo in po licih so pritekale solze, tihe, brez joka, stisnjene iz srca. In vselej takrat se je razblinil zlobni krog, pred njo je stopil Brest in ji stiskal roko ter govoril: Čemu strah mirni vesti!

Spomin nanj in na te njegove besede ji je vdihnil poguma, pregnal strahove, da se je zdra-

mila kakor iz težkih sanj. Otrla si je oči, odmeknila se od okna ter se trudno nasmehnila: — „Ali sem bolna, ali sem neumnica?“

Segla je po knjigi. Ali že drugo stran je brala mehanično, brez zanimanja, dokler se niso zmedle vrstice in ni sredi stavka prenehala ter se vnovič zazrla skoz okno.

Razmišljala je, kako je omagala ob Brestu, kako ji je klonila glava na njegove prsi, ko sta se vračala na Miklavžev večer iz šole. Na tilniku, se ji je zdelo, da jo nekaj peče, da je vžgano znamenje, katerega bo opazila Mara, tudi Erna — ter si bosta pomežiknili, in Erna bo zapela z visokim glasom: „A — seveda“ — in obe se bosta zasmejali.

Sram jo je bilo, tako strašno sram — toda bolj kot pred Maro in Erno, pred Brestom.

„Kaj si neki misli? — Kje je moj ponos? — Ah — bahal se bo, po pravici bahal pred tovariši: Ponudila mi je ljubezen — izzivala — ha-ha-ha! In kako je preje nastopala in kako se nosila! To so ženske! — O Bog, zakaj sem tako nesrečna!“

Alena je stisnila glavo v dlani, v senceh je čutila utripe razburjenega srca.

(Dalje.)